Дід Матвій і Тарасик колють дрова біля повітки. Дід як гахне колуном по сосновому чурбаку, так він і розлітається. А Тарасик довго цюкає своєю сокиркою, поки розрубає.

— А чи не час уже й перепочити? — поглядаючи на онукові силкування, каже дід і всідається на дровітні.

А Тарасик знайшов товстий шмат соснової кори, видовбує човник.

Тихо на подвір'ї. Тільки іноді налетить вітерець-пустунець, побавиться вербовим віттям та й далі полетить.

"Курли, курли!" — раптом долинуло з вишини.

Тарасик підводить голову, вдивляється в небо. А курликання все ближчає. Ось уже видно в голубому небі рівненький трикутник.

— Журавлі! Діду, журавлі летять! — вигукує Тарасик.

Дід крекчучи, встає з дровітні. Прикладає до чола долоню.

— Повертаються з ірію веселики наші,— розгладжує вуса.

— А чому веселики? — дивиться на діда Тарасик.— Журавлі!

— Ні, зараз, навесні, звуть люди журавлів веселиками.

— А чому?

— Бо повертаються птахи додому, і радіють вони, весело їм, що здолали далеку дорогу, що знову в рідних краях. І люди з ними радіють.

— Дивіться, дідусю, строєм летять! Наче солдати! — показує Тарасик.

— Строєм краще летіти. Так і з вітром легше змагатися, а як виб'ється котрий з сил, інший підтримає.

— Егей, веселики! Привіт! — гукає Тарасик.

Птахи ніби вчувають його вітання і у відповідь голосно курличуть.

— А восени зватимуться вони журавлями,— продовжує дід.— Розстаються тоді з батьківщиною і журяться від того, що мусять летіти на чужину. Через те й — журавлі.

Стоять серед двору старий і малий, дивляться в небо. Курликання поволі стихає, розтає у високості.

Тарасик береться за сокирку та все примовляє:

— Журавлі-веселики! Журавлі-веселики!